

DIJOUS SANT

MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, el dia 27 de març del 2013

Amb aquesta missa vespertina de la Cena del Senyor iniciem el Triduum Pasqual, els tres dies més sants del nostre any litúrgic cristià. Aquesta eucaristia que celebrem l'hem començada cantant unes paraules inspirades en sant Pau: «Nosaltres hem de gloriar-nos en la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual tenim la salvació, la vida i la resurrecció, ells ens ha salvat i ens ha alliberat» (cf. Ga 6,14). El misteri de la creu de Jesús és el primer pas que el porta al misteri de la seva resurrecció. En la celebració de la missa es fa present el misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist. L'Eucaristia és el memorial del misteri pasqual de Crist. En cada celebració de la missa es fa present el misteri pasqual de Jesús. La seva donació en la creu i la seva glorificació en la resurrecció es fan presents entre nosaltres en el signes senzills de la nostra humil missa de cada dia i sobretot en la missa de cada diumenge.

Per això l'Església inicia els tres dies més sants de la seva litúrgia amb la celebració de la missa vespertina de la cena del Senyor. Tot el que els cristians contemplarem i reviuem en l'avui de la gràcia de Déu en la litúrgia del Triduum –el Divendres Sant, el Dissabte Sant i el Diumenge de Pasqua– ja es fa present en la celebració d'aquesta eucaristia.

La celebració de la missa del Dijous Sant té, a més, el regust del record de la institució de l'Eucaristia. Fou com ens ha recordat sant Pau en la segona lectura. Entorn d'una taula en sintonia amb la Pasqua jueva, «Jesús va expressar d'una manera suprema l'ofrena lliure d'ell mateix quan sopà amb els dotze apòstols "la nit en què el van trair" (1Co 11,23). La vetlla de la seva passió, quan encara era lliure, Jesús va sopar per darrera vegada amb els apòstols, i d'aquest sopar en va fer el memorial del seu oferiment voluntari al Pare per la salvació dels homes: "Aquest és el meu cos entregat per vosaltres" (Lc 22,19). "Això és la meva sang de l'aliança, que serà vessada per a una multitud en remissió dels pecats" (Mt 26, 28).» (CEC 610).

La nostra mirada de fe cristiana ens fa veure en l'Eucaristia molt més que un simple record d'un gest de Jesús aquell dijous de la traïció. La mirada de fe ens fa dir amb el segon Concili Vaticà: «En l'últim sopar, la vesprada en què fou traït, el nostre Salvador establí el sacrifici eucarístic del seu Cos i la seva Sang, amb el qual perpetuaria en el curs dels segles el sacrifici de la creu, fins al seu retorn, i així encomanaria a l'Església, l'esposa estimada, el memorial de la seva Mort i Resurrecció: sacrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de caritat, convit pasqual" en el qual es rep Crist, l'ànima s'omple de gràcia i se'ns dona penyora de la glòria futura» (SC, 47).

És gran del misteri de l'Eucaristia! S'hi fa present el mateix Crist donant-se per nosaltres i per la nostra salvació. La presència de Crist en l'Eucaristia celebrada i adorada no és una presència estàtica, sinó la presència dinàmica del qui se'ns dona del tot. No solament el Crist que se'ns va donar, sinó el Crist que se'ns dona ara, avui i aquí. El que ens ha dit sant Joan en l'evangelí: *Ell que sempre havia estimat els seus en aquest món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava*, es fa present de manera real en el sacrament de l'Eucaristia, en el misteri de l'Eucaristia. En cada missa es fa present la donació de Crist a favor nostre, a favor de la humanitat. Amb paraules de la fe de l'Església: «El sacrifici de Crist i el sacrifici de l'Eucaristia són un únic sacrifici: "La víctima és una sola i la mateixa; el que ara s'ofereix pel ministeri dels

sacerdots és el mateix que s'ofereix a la Creu: només és diferent la manera d'ofereir-se": "I ja que aquest sacrifici diví, que té lloc en la missa, es conté i s'immola incruentament el mateix Crist que "s'ofereix un cop de manera cruenta" a l'altar de la Creu; ... aquest sacrifici és veritablement propiciatori» (CEC, 1366).

En instituir l'Eucaristia, memorial perpetu del seu sacrifici en la Creu, Jesús va instituir el sagrament de l'orde sacerdotal. «L'Eucaristia que Jesucrist va instituir en aquest moment serà el memorial, com ens ha dit sant Pau, del seu sacrifici. Jesús inclou els apòstols en el seu propi oferiment i els demana que el perpetuïn. Amb això institueix els seus apòstols sacerdots de la Nova Aliança» (CEC, 611). És gran el misteri de l'Eucaristia, posat en les mans humils dels ministres de Crist, dels seus sacerdots al servei de tot el Poble de Déu! I per això mateix és gran el misteri del sacerdoci instituït també aquest Dijous Sant! Avui, vosaltres germans i germanes, cal que pregueu per tots els ministres de Crist perquè siguem fidels, perquè siguem sants. És gran el do que hem rebut. És encara més gran la nostra feblesa. Solament la gràcia de Déu fa possible aquest ministeri a favor del Poble de Déu. I la gràcia té la font en la misericòrdia de Déu. Tingueu pietat de nosaltres, els ministres de Déu, i demaneu la gràcia de la fidelitat per als vostres servidors.

El Dijous Sant és també un moment de gràcia propici per a demanar al Senyor el do de les vocacions sacerdotals a favor de l'Església, en particular a favor de la nostra Església diocesana. Certament que el Senyor crida al cor de molts joves. Hi crida perquè hi ha gran necessitat i urgència de molts i sants sacerdots. Ens cal pregar per tots i cada un d'aquests joves que el Senyor crida, perquè siguin generosos. Escoltar generosament la crida de Déu a favor dels homes omple el cor per sempre de l'escollit. No hi ha res que faci tan feliç a una persona com complir la voluntat de Déu. Sigui avui i sempre la nostra pregària humil: Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots!

L'Eucaristia és el sagrament de l'Amor. El sacerdoci és ofici d'amor, com deia sant Agustí. I el Dijous Sant no pot ser res més que el dia de l'amor fratern. En el Cenacle aquell dijous es van sentir aquestes paraules que no podran morir mai de llavis de Jesús: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat* (Jn 13,34). Aquest és el testimoni que el nostre món espera dels cristians, que ens estimem entre nosaltres, que estimem tots els homes. I això és possible perquè en Crist ens ha estat donat l'amor que mai no mor. Crit és la font de l'amor que mai no s'exhaureix. Ens deia Benet XVI: "I ja que és Déu qui ens ha estimat primer (cf. 1Jn 4,10), ara l'amor ja no és sols un "manament", sinó la resposta al do de l'amor, amb el qual ens ve a trobar" (Benet XVI, DCE,1).

Germans estimats, deixem que la gràcia del Dijous Sant arribi al nostre cor; la gràcia de l'amor gratuït de Déu, de l'amor misericordiós. Que el nostre cor, a imitació del cor de Maria, dona eucarística, se sadolli de l'amor de Crist i el doni amb fets i de veritat a tots els germans, especialment als més petits, als més febles i als més pobres. Així sigui.